

Поетична вечер "Аз съм Сириус" в памет на българската поетеса

Ваня Петкова в Първомай

Аз съм Сириус!

Самотна и далечна - всичко в мен
е обратно на света. Мойта болка
е да бъда вечна, мойта радост
е да търся красота!

Поетична вечер "Аз съм Сириус" в памет на българската поетеса Ваня Петкова се състоя на 20 май, понеделник, в Ритуалната зала на Образцово „Народно читалище Св.Св. Кирил и Методий-1894г.- гр. Първомай“. Проявата е в рамките на Майските културни тържества. Литературната вечер включваше рецитал-моноспектакъл по стихове на Ваня Петкова, поднесен от нейната дъщеря Оля Ал-Ахмед и изложба с картини на Джоузеф Ал-Ахмед, внук на поетесата.

"Ваня Петкова е явление в българската литература. Тази година се навършиха 75 години от рождението ѝ и 10 години от нейното "отлитане на Сириус". На 27 април преди 10 години тя почина преждевременно, след като сърцето ѝ спря. Преждевременно, защото вярвам, че имаше още дълги години живот и творчески път". - така откри вечерта Иван Караславов-председател на читалището. Той сподели спомени от първите си срещи с поезията ѝ и със самата нея. Вечерта продължи с моноспектакъла „Аз съм Сириус“ в изпълнение на Оля Ал-Ахмед. На екрана оживяха непубликувани досега снимки от семейния албум. Прозвучаха някои от най-популярните и красиви творби на поетесата. Те бяха поднесени от Оля с темперамента и усета към поезията, наследени от майка ѝ.

Ангел Папазов – кмет на община Първомай и Иван Караславов – председател на Образцово „Народно читалище Св.Св. Кирил и Методий-1894г.“ благодариха на Оля Ал-Ахмед за вълнуващата вечер.

Публиката се прехвърли в предното фоайе на читалището, където бе подредена изложба с картини на Джоузеф Ал-Ахмед- внук на Ваня Петкова. С няколко думи Иван Караславов запозна присъстващите с автора и творбите му.

Вечерта продължи и на чаша бяло вино присъстващи и организатори споделиха емоцията от вечерта.

Ваня Петкова напусна единствено тленното. Но тя ще остане завинаги в нас чрез своите прекрасни стихове.

Ще япомним ето така:

Ето – аз съм грешница.

Казвам това, което мисля,
целувам устни, които искам,
и очи с цвят на езеро,
и очи с цвят на лешници
аз до дъно разплисквам.

Ето, аз съм грешница.

Има закони измислени,
които трябва да ме унищожат.
В хиляди листове изписани
мойте присъди тежат.

Алчни ръце се протягат
към душата ми с грешни пръсти.
Безпътни нозе се надбягват
да ме разпънат на кръста.
Хиляда слънца фалшиви
изгарят, за да ме ослепят.
Заливат ме потоци диви
с лава, за да ме претопят.

Но аз си оставам грешница
и след всички враждебни викове
и след всяка грешка
пиша стихове.